

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/35/2023
Identifikačné číslo spisu:	4215215970
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4215215970.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ Y. Y., narodená XX. E. XXXX, V., V. X/XX, 2/ I. F., narodená XX. E. XXXX, V., F. XX/XX, 3/ Y. L., narodená XX. Y. XXXX, Č. C., Q., L. XXXX/X, 4/ H. L., narodený XX. H. XXXX, V., Q. X/XX, 5/ M. V., narodený XX. L. XXXX, V. J., F. XX, 6/ K. J. V., W. XX. W. XXXX, V., J.. F. XX, 7/ K. C. Y., narodená XX. E. XXXX, F. L. X, F., 8/ H. U., narodená XX. W. XXXX, V., G.. J.. V. XXXX/XX, 9/ K. L., narodený XX. I. XXXX, V., L. XXXX/X, 10/ T. L., narodený XX. W. XXXX, F. F.M. XXXX/XX, 11/ Y. L., narodený XX. R. XXXX, Č. C., Q., L. XXXX/X, 12/ Y. L., narodený XX. R. XXXX, Č.X. C., Q., Š. XXXX/X a 13/ C. L., narodený XX. E. XXXX, Č. C., Q., L. XXXX/X, všetci zastúpení spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ing. Vajliková, s.r.o., Komárno, Ul. biskupa Királya 6, proti žalovanej: Slovenská republika v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom, Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345, o určenie vlastníckeho práva, vedeného na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 7C/379/2015, a o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. septembra 2022 sp. zn. 6Co/50/2021-789, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo 04. mája 2021 č. k. 7C/379/2015-695 o zamietnutí žaloby a priznaní žalovanej voči žalobcom 1/ - 13/ nároku na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovanej voči žalobcom 1/ - 13/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o určenie, že nebohý T. L., narodený XX. E. XXXX, zomrelý dňa XX. R. XXXX a nebohá U. L., rod. Y., narodená XX. Y. XXXX, zomrelá dňa XX. R. XXXX, boli ku dňu svojej smrti bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností pôvodne sa nachádzajúcich v kat. úz. W. L. v PKN vložke č. XXX a v kat. úz. V.Č. v PKN vložke č. XXXX, bližšie špecifikovaných v podanej žalobe a žalovanej priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov

konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobcovia sa domáhali určenia vlastníckeho práva na tom skutkovom základe, že ich právni predchodcovia nadobudli vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam v rámci pridelového plánu v rámci 2. pozemkovej reformy. Boli tzv. presídlencami, keď z okresu Topoľčany odišli s rodinami na južné Slovensko, kde im bola pridelená poľnohospodárska pôda ako roľníkom. Žalobcovia však nemali doklad o úhrade ceny nehnuteľností za pridelenú pôdu, a ani výmer o vlastníctve pôdy č. 2959/48-11 pre k. ú. W. L. a č. 3002/48-11 pre kat. úz. V., o ktoré opierali vlastníctvo ich predchodcov. Poukazovali len na ďalšie úradné doklady a písomnosti, z ktorých podľa nich bolo zrejmé, že ich predchodcom ako presídlencom vydalo Poverenie pôdohospodárstva a pozemkovej reformy dva výmery.

3. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za to, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno svojich tvrdení, že ich právni predchodcovia T. L. narodený XX. E. XXXX, zomrelý dňa XX. R. XXXX a U. L., rod. Y., narodená XX. Y. XXXX, zomrelá dňa XX. R. XXXX, boli v čase svojej smrti vlastními nehnuteľností pôvodne zapísaných pre okres Komárno, kat. úz. W. L. v PKN vložke č. XXX a kat. úz. V. v PKN vložke č. XXXX. Podľa žaloby mali uvedení predchodcovia žalobcov zahájiť v presne nezistenom čase okolo roku 1948 držbu rovnako presne neidentifikovaných nehnuteľností na základe výmeru o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX-XX pre kat. úz. W. L. a č. XXXX/XX-XX pre kat. úz. V.Á.. Poukázal na rozhodnutie NS SR z 28.10.2009 sp. zn. 4Cdo/48/2008 v súvislosti s postupnosťou jednotlivých úkonov pri pridelení nehnuteľností výmerom o vlastníctve pôdy, podľa ktorého je nevyhnutné vyriešiť otázku identity pozemkov, ak bol výmer vydaný v rámci pozemkovej reformy po vykonanom pridelovom konaní, pričom jeho podkladom musí byť návrh pridelového plánu, ktorý má byť potvrdený konečným pridelovým plánom, a pokračovaním tohto procesu je vydanie samotného výmeru o vlastníctve pôdy. V odôvodnení ďalej súd uviedol, že podľa ustanovenia § 68 ods. 3 vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb. o konaniach vo veciach patriacich do pôsobnosti politických úradov (správne konanie), bolo potrebné vydať jeden rovnopis prídelcovi a jeden pre úrad za účelom zabezpečenia verifikácie. V prejednávanej veci mali byť žalobcom vydané dva výmery o vlastníctve pôdy, avšak ani jeden sa podľa žalobcov nezachoval, a to nielen u nich, ale ani v príslušnom archíve, čo súd považoval za nepravdepodobné. Z uvedenej skutočnosti súd vyvodil záver, že právnym predchodcom žalobcov zrejme nebol vydaný vôbec žiadny výmer, ktorý by sa dal podrobiť verifikácii zo strany súdu, či sú v ňom obsiahnuté všetky podstatné náležitosti. Návrhy pridelového plánu a konečného pridelového plánu, resp. iných listín predstavujú len technický podklad, pre identifikáciu tak prídelcu, ako aj samotných nehnuteľností, však nie sú spôsobilými listinami na zápis vlastníckeho práva v prospech právnych predchodcov žalobcov.

4. Žalobcovia si odvodzovali svoje vlastnícke právo aj z iných listín, na základe ktorých mali vstúpiť do držby nehnuteľností, a to na základe návrhu pridelového plánu zo skonfiškovaných pôdohospodárskych majetkov V. v kat. území V. (t. č. V.) po bývalom vlastníkovi H. H. U., kde bola uvedená lúka vo výmere 77,30 m². Táto listina mala byť vyhotovená Miestnou roľníckou komisiou v W. L. dňa 06. mája 1948 s odtlačkom pečiatky a s nečitateľným podpisom bez ďalších náležitostí. Pokračovaním tohto pridelového konania malo byť vyhotovenie konečného pridelového plánu zo skonfiškovaného majetku ako podkladu pre vydanie už spomínaných 2 výmerov, avšak po nepomerne rozšírenom okruhu bývalých vlastníkov, ako bol v návrhu pridelového plánu, a to po viacerých osobách, a tiež pre iné katastrálne územie - W. L.; listina bola označená odtlačkom MNV v W. L. bez označenia osoby konajúcej za MNV v W. L.Ž.. Nie je možné verifikovať, či za JRD konala oprávnená osoba, rovnako chýbal aj dátum.

5. Na základe týchto skutočností mal súd prvej inštancie za to, že vzhľadom k absencii nevyhnutných náležitostí návrhu pridelového plánu zo 06. mája 1948 a tzv. konečného pridelového plánu pre dve rozdielne katastrálne územia, kde na oboch listinách chýbajú podpisy konajúcich osôb, odtlačok pečiatky s dátumom, z ktorých skutočností by malo vyplývať preskúmanie a potvrdenie Okresnou roľníckou komisiou, poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy, a to ešte v dvoch rozdielnych katastrálnych územiach, nie je možné právnych predchodcov žalobcov považovať za vlastníkov nehnuteľností, resp. aspoň za oprávnených držiteľov týchto nehnuteľností.

6. Podľa prvoinštančného súdu nemožno v danom prípade hovoriť o oprávnenej a dobromyseľnej držbe konkrétnych nehnuteľností, pretože podmienkou nadobudnutia vlastníctva bolo zahájenie faktickej držby konkrétne identifikovateľných nehnuteľností minimálne katastrálnym územím, PKN vložkou, a v prípade viacerých parciel aspoň parcelným číslom z PKN vložky. Dobromyseľnosť sa aj podľa ustálenej judikatúry najvyššieho vyžadovala počas celej doby držania nehnuteľnosti. V prejednávanej veci bolo sporné, či predchodcovia žalobcov vôbec vstúpili do držby konkrétnych nehnuteľností. JRD malo pokračovať v užívaní nehnuteľností od roku 1950, avšak konečný prídelový plán vznikol až v roku 1957. Ak právni predchodcovia žalobcov užívali neurčité a neidentifikované nehnuteľnosti bez relevantného dokladu, vykonávali zrejme len domnelé právo držby. Súd nesúhlasil ani s tvrdením žalobcov, že nehnuteľnosti mali nadobudnúť ešte výmerom zo dňa 16. októbra 1945, ktorý bol adresovaný MNV v obci Klíž pod č. 10928/45-V-B. Listina je síce označená ako výmer, ale z obsahu je zrejme, že sa neprideliť do vlastníctva konkrétnej osobe s individuálnou identifikáciou. Táto listina sa vzťahuje k hnutelným veciam, v ktorých užívaní sa má pokračovať, nerieši sa vlastníctvo, ako je zrejme aj z predloženej prílohy. Z listiny nie je zrejme kto ju vyhotovil, kedy, a vôbec v nej nie je uvedené meno právnych predchodcov žalobcov. V uvedenom výmere vôbec nie je označenie PKN vložky, príslušného katastrálneho územia a parciel, ku ktorým by sa malo zriadiť vlastnícke právo.

7. Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd prvej inštancie za to, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno o tom, že im sporné nehnuteľnosti patrili, že držba bola dobromyseľná a oprávnená, že boli splnené zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním ako dobromyseľnosť držiteľa, že mu vec patrí a nakladanie držiteľa s vecou ako so svojou. Žalobcovia nepreukázali akým úkonom im bola držba odovzdaná a zahájená, nevedeli teda preukázať obdobie od kedy vstúpili do oprávnenej držby a kedy mali nadobudnúť vlastníctvo, a preto podľa názoru súdu nemohli byť ani právni predchodcovia žalobcov v dobrej viere, že im nehnuteľnosti patrili. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol.

8. Podľa prvoinštančného súdu PKN vložky č. XXX pre kat. úz. W. L. a z PKN vložky č. XXXX pre kat. úz. V. (č. l. 61 až 66 spisu) je zrejme, že pôvodným vlastníkom nehnuteľností bol H. U. H. a H. X. C. s manželkou, ktorí podľa výmennej zmluvy z roku 1940 vymenili svoje nehnuteľnosti za iné. Z pripojeného spisu sp. zn. 13C/370/2011 zistil, že pôvodní vlastníci neboli vysídlení z ČSR, a preto im ani nebolo odňaté a skonfiškované vlastníctvo. Ich vlastnícke právo bolo obnovené zo zákona, a to v zmysle § 1 a § 9 nariadenia vlády SR č. 52/1945, a § 15 zák. č. 128/46. Štát preto nemohol tieto nehnuteľnosti prideliť do vlastníctva prídelcom, keď priamo znením zákona došlo k navráteniu vlastníctva. Pri preukazovaní dobromyseľnej držby nemohol súd vychádzať ani zo skutočností, že sporné pozemky mali byť vnesené do Agrodružstva Kameničná, keďže písomné podania tohto družstva boli protichodné. Súd mal tiež preukázané, že medzi nehnuteľnosťami v dvoch katastrálnych územiach je vzdialenosť cca 15 kilometrov. Je preto málo pravdepodobné, že by zo strany právnych predchodcov žalobcov mohlo pri takejto vzdialenosti dôjsť k obrozeniu nehnuteľností v rozsahu opakovaných jednotlivých úkonov ako siatie, orba, žatva a pod.

9. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno o existencii vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam ich právnych predchodcov. Pripomenul, že žalobcovia nepredložili výmery o vlastníctve pôdy, o ktoré opierajú nadobudnutie vlastníckeho práva ich právnych predchodcov, a preto nemohol posúdiť ich obsah a ani náležitosti. Vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov mohlo založiť len vkladu schopné rozhodnutie o prídele, vydané na to príslušným orgánom, ktoré by sa vzťahovalo na nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu. Rozhodujúce pre nadobudnutie vlastníckeho práva je preukázanie rozhodnutia o prídele. Teda nemohlo byť preukázané inými listinami, ktoré súviseli s prebiehajúcim prídelovým konaním, na ktoré žalobcovia poukazovali, a z ktorých vyvodzovali nadobudnutie vlastníckeho práva ich právnych predchodcov. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu konštatoval, že samotná skutočnosť, že prídelové konanie prebiehalo a že daňový úrad neeviduje nedoplatok, neodôvodňuje záver, že došlo k vydaniu vkladu schopnej listiny o prídele nehnuteľností v rozsahu, ktoré sú predmetom tohto konania.

10. Z listín predložených žalobcami vyplýva len zámer prideliť nehnuteľnosti, ale nie či k uvedenému aj došlo. Podľa odvolacieho súdu napriek návrhom prídelových plánov a prebiehajúcemu prídelovému

konaniu nemohli byť právni predchodcovia žalobcov dobromyseľní, že im sporné nehnuteľnosti patria. Chýbalo totiž konečné rozhodnutie o pridelení konkrétnych nehnuteľností s označením ich parcelného čísla, výmery, druhu nehnuteľností, PKV, katastrálneho územia. Objektívne preto právni predchodcovia žalobcov nemohli byť dobromyseľne presvedčení o svojom vlastníckom práve.

11. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia 1/-13/ včas dovolanie z dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) CSP. Podľa dovolateľov preukázali, že právni predchodcovia sa stali oprávnenými užívateľmi predmetu sporu, užívali ho ako vlastný so zreteľom na všetky okolnosti boli dobromyseľní. Podľa názoru odvolacieho súdu vysloveného v prvotnom zrušujúcom rozhodnutí neexistovali žiadne okolnosti, ktoré by dobrovoľnosť právnych predchodcov žalobcov spochybňovali. Súd prvej inštancie podľa nich nerešpektoval názor odvolacieho súdu, keď žalobu zamietol. Namietali, že nimi uplatnené reštitučné nároky, čo viedlo k tomu, že boli aj účastníkmi I. - III. etapy ROEP. Odvolací súd vyslovil dva rozdielne právne názory a dve odlišné hodnotenia dôkazov, čo vedie k právnej neistote a pochybnostiam, ktorý právny názor zodpovedá právnym normám a je tak právne relevantný. Zakladá to zmätočnosť a nesprávne právne posúdenie veci a vyhodnotenie dôkazov jedným zo senátov odvolacieho súdu. Podľa názoru dovolateľov nemôžu existovať dva právne názory toho istého súdu na hodnotenie tých istých dôkazov v identickej veci. Záverom požadovali, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal im právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcov nevyjadrila.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalobcovia 1/-13/ dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), strany sporu boli zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), dovolanie podľa § 447, písm. f) CSP odmietol. Dovolací súd v zmysle § 451 ods.3 CSP stručne uvádza dôvod svojho rozhodnutia.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

14. Podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Preto touto žalobou možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok procesnú preklúziu práva podať žalobu na obnovu konania.

16. Dovolací súd taktiež upriamuje pozornosť na fakt, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie ďalšie odvolanie. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd rovnako pripomína, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia

dôkazov atď.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Podľa § 442 Civilného sporového poriadku dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

18. Dovolací súd sa stotožnil so skutkovým záverom, ktorý vyvodili súd prvej inštancie a odvolací súd z vykonaných dôkazov Z listín predložených žalobcami vyplýva len zámer prideliť nehnuteľnosti. Podľa odvolacieho súdu napriek návrhom prídelových plánov a prebiehajúcemu prídelovému konaniu nemohli byť právni predchodcovia žalobcov dobromyseľní, že im sporné nehnuteľnosti patria. Chýbalo totiž konečné rozhodnutie o pridelení konkrétnych nehnuteľností s označením ich parcelného čísla, výmery, druhu nehnuteľností, PKV, katastrálneho územia. Proces pridelenia nehnuteľností prídelcom vzhľadom na absenciu konečného rozhodnutia o pridelení konkrétnych nehnuteľností zostal nezavŕšený. Vzhľadom na nezavŕšenie tohto procesu budúci prídelcovia mohli byť iba detentormi, nie však oprávnenými držiteľmi. Ich dobromyseľnosť bola spochybnená tým, že nedisponovali konečným rozhodnutím o prídele. Dovolací súd zistil, že podľa rozhodnutia Správy katastra Komárno zo dňa 18.10.2002 č.j. Kamen - 4-2002 v zmysle § 7 ods.3 zákona č. 180/1995 Z.z. bola prešetroaná námietka Y. Y. (žalobkyňa 1) podaná dňa 29.7.2002 voči výpisu z návrhu registra obnovej evidencie pozemkov v katastrálnom území V. Správa katastra v súlade s § 7 ods.3 zákona č. 180/1995 Z. z. v znení zákona č. 419/2002 Z. z. námietke nevyhovela s odôvodnením že : „ Na základe vykonaného šetrenia a dokazovania bolo zistené, že neexistuje právny doklad dosvedčujúci vlastníctvo k Vami požadovaným nehnuteľnostiam, vedeným v pkn.vl.č. XXXX k.ú. V. Do návrhu ROEP nie je možné zapísať 12 prídelcov podľa prídelového plánu, nakoľko prídelový plán nie je doklad o vlastníctve. Okrem prídelového výmeru č. 2993/48-11 pre X. Z. a manž. V. rod. Q. neboli ďalšie prídelové výmery nájdené, ani prídelcami dodané, preto na podiel 11 prídelcov bude v návrhu ROEP vedený ako vlastník Slovenský pozemkový fond“.

19. K námietke nepredvídateľnosti dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd v predmetnej veci uznesením z 30. apríla 2018 č.k. 6Co/116/2017 - 224 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá. Následne súd prvej inštancie doplnil dokazovanie. Súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodol rozsudkom zo 04. mája 2021 č. k. 7C/379/2015-695 tak, že žalobu žalobcu zamietol, pričom v bodoch 21 -23 uviedol, že ani po jeho doplnení dokazovania nedošlo k uneseniu dôkazného bremena žalobcov. Z uvedeného je zrejmé, že po doplnení dokazovania išlo o doplnený skutkový stav, na ktoré nadväzovalo právne posúdenie veci. Odvolací súd nezistil splnenie podmienok pre vydržanie. Uviedol, že: „Žalobcovia v odvolaní namietali, že oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý právny dôvod, a držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. K tomu odvolací súd uvádza, že napriek návrhom prídelových plánov a prebiehajúcemu prídelovému konaniu nemohli byť právni predchodcovia žalobcov dobromyseľní, že im sporné nehnuteľnosti patria. Chýbalo totiž konečné rozhodnutie o pridelení konkrétnych nehnuteľností s označením ich parcelného čísla, výmery, druhu nehnuteľností, PKV, katastrálneho územia. Objektívne preto právni predchodcovia žalobcov nemohli byť dobromyseľne presvedčení o svojom vlastníckom práve. Žalobcovia spočiatku nadobudnutie vlastníckeho práva svojich právnych predchodcov k nehnuteľnostiam titulom vydržania vôbec nezdôvodňovali. Vlastníctvo k nehnuteľnostiam sa snažili preukázať výmermi, ktoré sa však nezachovali“. Dovolací súd dospel k záveru, že zo skutkového stavu, ktorým bol viazaný vyplývalo, že prídelové výmery neboli nájdené, ani prídelcami dodané.

20. Najvyšší súd konštatuje, že uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nebolo dôvodné, a preto podľa § 447 písm. c) CSP dovolanie odmietol.

21. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej žiadne trovy nevznikli, preto jej dovolací súd ich náhradu nepriznal (§ 255 ods. 1 v spojení s § 453 ods. 1 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok